

Historia Ju-Jitsu w Polsce 1904-2010

Historia JJ w Polsce to spory fragment wiedzy i tradycji japońskiej, oddziałującej na kulturę zachodnią naszego regionu.

Pośród wielu utylitarnych form sztuk walki Dalekiego Wschodu, które spotkamy na naszym polskim gruncie, od początku XX wieku poczesne miejsce zajmuje JJ jako najwcześniej znana i uprawiana metoda walki wręcz, zaadoptowana na potrzeby wojska, policji i ludności cywilnej w formie obrony osobistej, w ponad stuletniej tradycji tego systemu na naszych ziemiach.

Opracowanie ukazuje ścieżki, jakimi JJ przedostało się z Japonii do kręgów kultury zachodniej i jak zostało przyjęte przez kraje europejskie oraz Amerykę, gdzie weszło w rodzime systemy walki wręcz i stało się stałym elementem dzisiejszego systemu obrony osobistej.

W pracy został przedstawiony rys historyczny JJ w Polsce. Najpierw od zarania do 1945 roku, z uwzględnieniem trzech okresów: pojawienia się nazwy JJ w języku polskim do odzyskania niepodległości w 1918 roku, czas dwudziestolecia międzywojennego i zakończenia II wojny światowej, a następnie funkcjonowanie JJ w okresie PRL w formie samoobrony oraz judo, kończąc na czasach współczesnych Polski niepodległej w konwencji utylitarno-sportowej.

W poszczególnych rozdziałach niniejszej dysertacji zostało ukazane JJ jako rdzennie dalekowschodni system walki wręcz, który przechodząc ewolucyjną drogę japońskiej tradycji od początku, aż do czasów współczesnych, stał się z jednej strony utylitarną formą obrony osobistej służb mundurowych policji i wojska w większości krajów na świecie, a z drugiej nowoczesną, dwubiegunową dyscypliną sportową judo oraz JJ.